

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **R. B.**
pobytem v ČR v ZZC Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem,
se sídlem Milady Horákové 13, Brno 602 00

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra - odbor azylové a migrační politiky Praha,**
IČ 00007064, pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2025, č. j. OAM-408/ ZA-ZA11-D07-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 29. 4. 2025, č. j. OAM-408/ZA-ZA11-D07-2025, žalovaný rozhodl podle čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU)

č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“) tak, že státem příslušným k přijetí žalobce zpět je Spolková republika Německo. Důvodem pro uvedený postup žalovaného byla skutečnost, že dne bylo ze systému EURODAC zjištěno, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo dne 5.7.2013. Byly tedy splněny podmínky pro postup podle čl. 24 odst. 1 Dublinského nařízení, který stanovuje, že pokud se členský stát, na jehož území se osoba podle čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d) zdržuje bez povolení k pobytu, a v němž nebyla podána žádná nová žádost o mezinárodní ochranu, domnívá, že je příslušný jiný členský stát v souladu s čl. 20 odst. 5 a čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d), může tento jiný členský stát požádat o přijetí této osoby zpět. S ohledem na to požádal žalovaný Spolkovou republiku Německo o přijetí žalobce zpět na své území a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal na jejich území. Dne 17. 04. 2025 obdržel správní orgán informaci, že Spolková republika Německo uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu výše jmenovaného podle čl. 18 odst. 1 písm. d) Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013.

2. Žalovaný se s ohledem na čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec Dublinského nařízení zabýval skutečností, zda v případě Spolkové republiky Německo existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, jež by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. V té souvislosti vycházel z informace Ministerstva vnitra OAMP ze dne 5. 12. 2024 týkající se azylového systému ve Spolkové republice Německo a konstatoval, že v souladu s Dublinským nařízením je tato země povinna objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Na úrovni EU nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, jež by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, stejně tak Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Spolkové republiky Německo. Státní moc Německa dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Spolková republika Německo ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, jež dohlíží na dodržování těchto práv. Spolková republika Německo je rovněž považována za bezpečnou zemi původu nejen ČR, ale i ostatními státy EU. Žalovaný byl toho názoru, že nelze hovořit o systematických nedostacích, jež by vedly k nelidského či ponižujícímu zacházení. Případné selhání jednotlivců vyloučit ale nemůže.

II.

Žaloba

3. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil žalobou. V ní namítl, že podal žádost o mezinárodní ochranu z toho důvodu, že v ČR žije jeho nezletilý postižený syn, který je občanem ČR a o kterého žalobce skutečně pečuje. Je rodinným příslušníkem svého syna ve smyslu ust. § 15a/1 písm. b) z.č. 326/1999 Sb. Na žalobce se tedy mimo jiné vztahují i práva a povinnosti rodinného příslušníka občana EU, vyplývající ze Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29.04.2004 (dále jen „Směrnice“). Žalobce však právo pobytu rodinného příslušníka občana EU – svého syna, vyplývající ze Směrnice i z české právní úpravy, nemůže

uplatnit, protože nemá platný cestovní doklad, což je podmínka podle čl. 10/2 písm. a) Směrnice a rovněž i podle § 87b/3 písm. a) ve spojení s § 87a/2 písm. a) z.č. 326/1999 Sb. Platný cestovní doklad žalobce nemá z toho důvodu, že Turecká republika, jejíž je občanem, žádá o jeho vydání, přičemž však soudy v ČR rozhodly, že jeho vydání není přípustné. Žalobci zjevně nezbyvá jiná možnost k realizaci rodinného života se synem na území ČR, než žádost o mezinárodní ochranu z humanitárních důvodů v ČR. Tyto humanitární důvody existují pouze na území ČR a mohou být důvodem pro udělení azylu pouze pro orgány ČR. Z hlediska orgánů Spolkové republiky Německo jsou tyto důvody irelevantní a pokud by o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu skutečně měla rozhodovat Spolková republika Německo, je zjevné, že žádost bude zamítnuta. Žalobce proto namítá, že žalovaný se vůbec nezabýval tím, že v důsledku rozhodnutí napadeného touto žalobou bere žalobci možnost kladného vyřízení jeho žádosti.

4. Žalobce má za to, že z hlediska mezinárodního práva je třeba považovat napadené rozhodnutí za vyhoštění, protože je jím nucen k opuštění území České republiky, kde realizuje rodinný život se svým synem. Fakticky se tedy jedná o vyhoštění. Z hlediska vnitrostátních záruk práv vyhošťovaného cizince je pro věc žalobce podstatné ust. § 119/2 a 119a/2 z.č. 326/1999 Sb. Tato ustanovení poskytují ochranu rodinného a soukromého života vyhošťovaných cizinců, což je podstatné právě ve věci žalobce, který o mezinárodní ochranu žádá z důvodů ochrany svého rodinného života s nezletilým a postiženým synem, který žije na území ČR, kdy žalobce z důvodů na něm nezávislých nemůže získat cestovní doklad Turecké republiky, a proto nemůže dosáhnout sloučení se synem jiným postupem než žádostí o mezinárodní ochranu. Žalobce namítá, že ačkoli je fakticky vyhošťován, žalovaný se dopadem svého rozhodnutí do žalobcova rodinného a soukromého života se synem vůbec nezabýval. Žalobce žádá o mezinárodní ochranu v ČR z důvodu soužití s nezletilým synem. Syn žalobce je D. A. B., nar. X., který žije s matkou, bývalou manželkou žalobce. Syn žalobce je autista s mentální retardací a žalobce se chce o syna osobně starat, což mu jeho bývalá manželka v maximálním rozsahu umožňuje, protože syn má otce rád a chce s ním být v co nejbližším kontaktu. Podle žalobce se jedná o mimořádnou rodinnou situaci hodnou zvláštního zřetele, která by mohla být důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů, což však napadené rozhodnutí znemožňuje, protože příslušnost k posouzení žádosti přenáší na Spolkovou republiku Německo, která nemá povinnost přihlížet k rodinné situaci existující na území ČR.
5. Žalobce má za to, že napadené rozhodnutí, které ho nutí k vycestování z území ČR, není v nejlepší zájmu jeho syna ve smyslu čl. 3/1 Úmluvy o právech dítěte. V nejlepší zájmu syna není ani to, aby o žalobcově žádosti rozhodovaly orgány jiného státu než ČR. Vzhledem ke skutečnostem popsaným v bodě 2. a 3. výše je tedy zřejmé, že synovi žalobce hrozí v případě výkonu napadeného rozhodnutí značná a nepřiměřená újma.

III.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný s žalobou nesouhlasil s tím, že se nedomnívá, že by při svém rozhodování porušil některá ustanovení zákona o azylu, správního řádu či mezinárodní závazky České republiky. Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 5. 7. 2013 ve Spolkové republice Německo. Spolková republika Německo je tak příslušná k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a je rovněž povinna přijmout výše jmenovaného zpět na své území v souladu s postupem dle čl. 18 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. S ohledem na

uvedené skutečnosti správní orgán požádal dne 14. 4. 2025 Spolkovou republiku Německo o přijetí žadatele o udělení mezinárodní ochrany zpět na své území a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou jmenovaný podal v ČR. Dne 17. 4. 2025 obdržel správní orgán informaci, že Spolková republika Německo uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu výše jmenovaného žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce již byl dne 12. 5. 2025 transferován do Německa. Přesto však není ani omezeno právo žalobce na spravedlivý proces, navíc s možnou účastí zastoupení advokátem, jako v tomto případě. Nelze slučovat extradiční řízení o jeho ne-vydání do Turecka (kde je proti němu vedeno řízení za přibližně dvacet přečinů krádeže) a předání do Německa v rámci tzv. Dublinu. Jedná se totiž o samostatná a naprosto odlišná řízení, když v daném případě jde o dokončení řízení o mezinárodní ochraně o žádosti žalobce.

IV.

Replika žalobce

7. V replice zástupce žalobce poukázal na skutečnost, že žalovaný podle svého tvrzení Německu neposkytl žádné informace a podklady, na základě kterých by Německo mohlo řízení o žádosti dokončit. Žalovaný dokonce uvádí, že poskytnutí informací o obsahu žádosti není přípustné. Je tedy podle zástupce žalobce zjevné, že žalovaný ani ve své praxi nepočítá s tím, že by Německo v řízení o žádosti pokračovalo.

V.

Rozhodnutí soudu

8. Žaloba není důvodná.
9. Podle § 11 odst. 2 věty druhé zákona o azylu ministerstvo rozhodne o předání do příslušného státu podle § 25 písm. i) z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. b).
10. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný především konstatoval, že *podle čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Rodinná situace žadatele byla podrobně posouzena již v průběhu předešlého řízení o udělení mezinárodní ochrany ze dne 19. 12. 2022 vedeného pod č.j. OAM-1098/ZA-ZA11-2022. Žadatel se proti rozhodnutí odvolal u příslušného krajského soudu. Soud posoudil situaci žadatele v žalobě vedené pod spisovou značkou 22 Az 15/2023. Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu potvrdil. Doklady o předešlém řízení o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky jsou součástí správního spisu. Zdravotní situace syna není progresivní, potýká se s diagnostikovaným autismem. Syn je plně v péči matky.*
11. *Žalobce v minulosti na území České republiky dlouhodobě nepobýval a nemá zde zformovány kulturní vazby. Naopak setrval dlouhodobě na území Spolkové republiky Německo. Od roku 2013 žadatel převážně pobývá na území Spolkové republiky Německo. Jeho žádost byla německými úřady dvakrát zamítnuta. Teprve poté, s hrozící možností vycestování, se rozhodl k cestě do České republiky. Dne 28. 6. 2024 bylo realizováno jeho první přemístění do Spolkové republiky Německo. V průběhu posledního pobytu ve Spolkové republice Německo nekontaktoval*

po propuštění úřady odpovědné za řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ale ihned cestoval do České republiky. Neměl námitek proti dlouholetému pobytu na území Spolkové republiky Německo ani proti vedení azylového řízení na území Spolkové republiky Německo.

12. *Nariadení Evropského parlamentu a Rady má zamezovať hromadění žádostí o mezinárodní ochranu jednou osobou. Kritéria jasně stanovují, který stát je příslušný k meritornímu rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu. Správní orgán proto konstatuje, že nenašel relevantní důvody pro aplikaci čl. 17 Nariadení Evropského parlamentu a Rady.“*
13. V daném případě považuje soud za rozhodné znění čl. 18 odst. 1 písm. d) Dublinského nařízení, dle něhož je členský stát příslušný podle tohoto nařízení povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v čl. 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.
14. V souladu s čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.
15. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný postupoval v souladu s uvedeným ustanovením, neboť po zjištění v systému EURODAC, v kterém členském státě žalobce podal první žádost o mezinárodní ochranu, oslovil tento stát, a Spolková republika Německo uznala svou příslušnost.
16. Žalobce v žalobě uvedl, že nechce být vrácen do této země, neboť v ČR žije s matkou jeho nezletilý postižený syn. Žalobce má za to, že může kvůli absenci cestovního dokladu realizovat rodinný život se synem v ČR jedine na základě humanitárního azylu, který mu německé úřady nemají důvod poskytnout, proto by o žádosti o mezinárodní ochranu měly podle žalobce rozhodovat české orgány. Podle žalobce napadeným rozhodnutím o příslušnosti Spolkové republiky Německo k projednání žádosti žalobce o mezinárodní ochranu byla porušena Úmluva o právech dítěte a rozhodnutí je v rozporu s nejlepším zájmem syna žalobce. Podle žalobce napadené rozhodnutí má charakter vyhoštění, a proto měla být správními orgány posouzena přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života.
17. Tuto námitkou soud neshledal důvodnou. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně poukázal na skutečnost, že azylový systém je koncipován tak, aby nebyl zahlcen více žádostmi od jedné osoby, tudíž v rámci schengenského prostoru je žádost o mezinárodní ochranu meritorně projednávána pouze jedním členským státem, jehož příslušnost je určena dle kritérií obsažených v Dublinském nařízení. V daném případě se uplatňuje kritérium, podle něhož je příslušná k projednání žádosti žalobce Spolková republika Německo, na jejímž území žalobce podal první žádost o mezinárodní ochranu a převážnou dobu se v ní žalobce i zdržoval.

18. Pokud žalobce usiluje o pobytové oprávnění v ČR za účelem soužití s nezletilým synem, je namíste postupovat podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, nikoli podle zákona o azylu. Azyl představuje výjimečný institut, který nebyl zřízen primárně za účelem legalizace pobytu, a to ani v situaci žalobce, jenž není držitelem žádného cestovního dokladu proto, že turecké státní orgány usilují o navrácení žalobce za účelem potrestání za majetkovou trestnou činnost.
19. Soud v této souvislosti poukazuje i na argumentaci obsaženou v rozsudku Krajského soudu v Brně čj. 22 Az 15/2023-32 ze dne 28. 4. 2023, podle něhož „pokud jde o extradiční řízení vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 3 Nt 132/2022, odkazuje soud na nálezy Ústavního soudu ČR ze dne 3.6. 2019 ve věci sp. zn. II. ÚS 3505/18, ve kterém ústavní soud uvedl: *\"Zákonodárce vymezil správní řízení o udělení mezinárodní ochrany(azylové řízení) a soudní řízení o přípustnosti vydání(extradiční řízení) jako dvě samostatná a vzájemně nepodmíněná řízení, z nichž každé sleduje jiný účel. Soud rozhodující o přípustnosti vydání obligatorně zjišťuje, zda osoba, o jejíž vydání jde, požádala o udělení mezinárodní ochrany a s jakým výsledkem bylo toto řízení skončeno. Soud však nemá povinnost vyčkat skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany a o přípustnosti vydání může rozhodnout i v jeho průběhu (srov. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 11 Tcu 26/2001 ze dne 26.6. 2001). Správní řízení o udělení mezinárodní ochrany i soudní řízení o přípustnosti vydání tedy mohou být vedena současně, přičemž výsledek každého z nich může mít relevanci pro rozhodnutí ministra spravedlnosti o povolení vydání, a to bez ohledu na pořadí, v jakém tato řízení skončí (srov. stanovisko sp. zn. Pl ÚS-st. 37/13, bod 19; nálezy sp. zn. III. ÚS 665/11, bod 47). \" Samotné extradiční řízení proto není důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.*
20. *Ve věci není sporné, že žádost žalobce ze dne 5.7. 2013 byla Spolkovou republikou Německo zamítnuta a zároveň SRN deklarovalo připravenost převzít žalobce v rámci systému Dublin III(akceptace přijetí žalobce zpět). Dalšími otázkami a skutečnostmi souvisejícími s případným návratem žalobce do země původu se věcně budou zabývat orgány státu, který je dle nařízení Dublin III příslušný k posouzení jeho žádosti, tj. orgány Spolkové republiky Německo.“*
21. Na závěr soud znovu připomíná, že dublinský systém stojí na předpokladu, že se s žadatelem o mezinárodní ochranu bude zacházet stejně, ať podá žádost v jakémkoliv členském státě (srov. zejména bod 10 preambule Dublinského nařízení). Vzhledem k pokročilé harmonizaci azylového práva v Evropské unii lze pak tento předpoklad označit za oprávněný.
22. Žalovaný byl povinen zhodnotit zejména skutečnosti, které jsou mu známy z úřední činnosti či vyplývají z rozhodovací praxe soudů, skutečnosti obecně známé a případné okolnosti konkrétně zmíněné zajišťovaným cizincem. Z těchto hledisek je nezbytné vždy učinit úvahu, zda není předání do konkrétního členského státu vzhledem ke stavu jeho azylového systému a priori vyloučené, a zda je proto předání cizince do jiného členského státu skutečně realizovatelné. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, žalovaný tuto povinnost splnil, neboť provedl zhodnocení situace žadatelů o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo a vysvětlil, proč v případě žalobce nejsou dány důvody zamezující jeho předání do této země, která je státem příslušným k jeho přijetí zpět. Při hodnocení této otázky žalovaný vycházel z obecně známých skutečností, z výše uvedené informace Ministerstva vnitra OAMP a z výpovědi žalobce. Žalovaný dostatečným způsobem vysvětlil, jak a na základě čeho německý azylový systém posoudil, a z jakých důvodů závažné systémové nedostatky

neshledal. Na základě uvedeného nelze dospět k závěru, že by žadatelé o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo byli vystavováni riziku nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU a že by existovaly takové nedostatky, které by obecně bránily předání žadatelů o mezinárodní ochranu do této země. Námitka těchto nedostatků je tak důvodná pouze v případě, kdy musí být zajišťujícímu orgánu zřejmé, že předání cizince do jiného členského státu by bylo v rozporu s lidskoprávními standardy, které sdílí všechny členské státy EU.

23. Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je správné, neboť žalovaný určil přezkoumatelným způsobem jako příslušný stát k přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. d) Dublinského nařízení, přičemž si pro své závěry obstaral dostatek podkladů a na základě nich učinil správné závěry, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 7. července 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně